ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 30ής Απριλίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-155/02,

VVG International Handelsgesellschaft mbH, με έδρα το Σάλτσμπουργκ (Αυστρία),

VVG (International) Ltd, με έδρα το Γιβραλτάρ (Ηνωμένο Βασίλειο),

Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH, με έδρα τη Βιένη (Αυστρία),

εκπροσωπούμενες από τον W. Schuler, δικηγόρο,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον G. zur Hausen και την B. Eggers, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 560/2002 της Επιτροπής, της 27ης Μαρτίου 2002, για την επιβολή προσωρινών μέτρων διασφαλίσεως κατά των εισαγωγών ορισμένων προϊόντων χάλυβα (ΕΕ L 85, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και H. Legal, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Στις 27 Μαρτίου 2002, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 560/2002 για την επιβολή προσωρινών μέτρων διασφαλίσεως κατά των εισαγωγών ορισμένων προϊόντων χάλυβα (ΕΕ L 85, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός). Ο επίδικος κανονισμός καθιερώνει την εφαρμογή δασμολογικών ποσοστώσεων για έξι μήνες, όσον αφορά δεκαπέντε κατηγορίες προϊόντων χάλυβα, οι οποίες υπολογίζονται βάσει του μέσου

ετησίου όρου των εισαγωγών στην Κοινότητα που πραγματοποιήθηκαν κατά τα έτη 1999, 2000 και 2001, προσαυξημένου κατά 10 %. Οι δασμολογικές ποσοστώσεις, έχοντας τεθεί σε εφαρμογή για έξι μήνες, καθορίσθηκαν στο μισό του προσαυξημένου αυτού μέσου όρου. Μετά την εξάντληση των εν λόγω ποσοστώσεων, οι εισαγόμενες ποσότητες υπόκεινται στην καταβολή συμπληρωματικών δασμών που καθορίζονται χωριστά για κάθε κατηγορία προϊόντων. Ο επίδικος κανονισμός τέθηκε σε ισχύ στις 29 Μαρτίου 2002.

2 Ο επίδικος κανονισμός στηρίζεται στον κανονισμό (ΕΚ) 3285/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, για το κοινό σύστημα που εφαρμόζεται επί των εισαγωγών και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 518/94 (ΕΕ L 349, σ. 53, στο εξής: βασικός κανονισμός), και στον κανονισμό (ΕΚ) 519/94 του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994, για το κοινό καθεστώς εισαγωγών από ορισμένες τρίτες χώρες και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 1765/82, (ΕΟΚ) 1766/82 και (ΕΟΚ) 3420/83 (ΕΕ L 67, σ. 89), που τροποποιήθηκε, ιδίως, με τον κανονισμό (ΕΚ) 1138/98 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1998 (ΕΕ L 159, σ. 1).

3 Το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού έχει ως εξής:

«1. Οι διατάξεις του παρόντος τίτλου [Κοινοτική διαδικασία έρευνας] δεν εμποδίζουν τη λήψη, ανά πάσα στιγμή, μέτρων επιτηρήσεως σύμφωνα με τα άρθρα 11 έως 15 ή προσωρινών μέτρων διασφαλίσεως σύμφωνα με τα άρθρα 16, 17 και 18.

Τα προσωρινά μέτρα διασφαλίσεως λαμβάνονται:

— όταν κρίσιμες συνθήκες, υπό τις οποίες κάθε καθυστέρηση θα δημιουργούσε δυσχερώς επανορθώσιμη ζημία, καθιστούν αναγκαία την άμεση λήψη μέτρου

και

— όταν καταρχάς διαπιστώνεται ότι υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία σύμφωνα με τα οποία αύξηση των εισαγωγών έχει προκαλέσει ή υπάρχει κίνδυνος να προκαλέσει σοβαρή ζημία.

2. Η διάρκεια ισχύος τέτοιων μέτρων δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τις 200 ημέρες.

[...]

4. Η Επιτροπή προβαίνει αμέσως στη δέουσα έρευνα.

5. Αν αποδειχθεί ότι τα προσωρινά μέτρα διασφαλίσεως καταργούνται λόγω μη υπάρξεως σοβαρής ζημίας ή κινδύνου σοβαρής ζημίας, οι δασμοί που έχουν εισπραχθεί κατ' εφαρμογή των εν λόγω μέτρων επιστρέφονται αυτεπαγγέλτως το ταχύτερο. Εφαρμόζεται η διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 235 και επόμενα του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα [ΕΕ L 302, σ. 1].»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 3, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού:

«Κατά τον καθορισμό μιας ποσοστώσεως λαμβάνεται ιδιαιτέρως υπόψη:

— το συμφέρον διατηρήσεως, στο μέτρο του δυνατού, των παραδοσιακών ρευμάτων συναλλαγών,

— ο αριθμός των συμβάσεων που συνάφθηκαν υπό κανονικές συνθήκες και όρους πριν τεθεί σε ισχύ ένα μέτρο διασφαλίσεως, κατά την έννοια του παρόντος τίτλου, εφόσον οι συμβάσεις έχουν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος,

— η ανάγκη να μην τίθεται σε κίνδυνο η επίτευξη του σκοπού της ποσοστώσεως.»

5 Σύμφωνα με το άρθρο 1 του επίδικου κανονισμού:

«1. Ανοίγει δασμολογική ποσόστωση για τις εισαγωγές στην Κοινότητα καθενός εκ των 15 υπό εξέταση προϊόντων που αναφέρονται στο παράρτημα 3 (οριζόμενα σε σχέση με τον αντίστοιχο κωδικό ΣΟ) από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού μέχρι την ημέρα που προηγείται της αντίστοιχης ημερομηνίας του έκτου μήνα που έπεται.

2. Εξακολουθούν να ισχύουν ο συμβατικός συντελεστής δασμού που προβλέπεται για τα προϊόντα αυτά στον κανονισμό (ΕΚ) 2658/97, ή οποιοσδήποτε άλλος προτιμησιακός συντελεστής δασμού.

3. Οι εισαγωγές των προϊόντων αυτών, καθ' υπέρβαση των όγκων της αντίστοιχης δασμολογικής ποσοστώσεως που αναγράφεται στο παράρτημα 2, ή χωρίς να έχει ζητηθεί η υπαγωγή σε προτιμησιακό καθεστώς, υπόκεινται σε συμπληρωματικό δασμό με συντελεστή που καθορίζεται στο παράρτημα 3 για το εκάστοτε προϊόν. Ο εν λόγω συμπληρωματικός δασμός εφαρμόζεται επί της δασμολογητέας αξίας του εισαγόμενου προϊόντος.

[...]»

6 Ο πίνακας του παραρτήματος 2 του επίδικου κανονισμού απεικονίζει τον ρυθμό αυξήσεως των εισαγωγών όσον αφορά τα πλατέα προϊόντα θερμής ελάσεως από κράμα χάλυβα (θέση 4) κατά τα έτη 1999, 2000 και 2001. Από τον πίνακα αυτόν προκύπτει ότι οι εν λόγω εισαγωγές κατά τα τρία αυτά έτη ανήλθαν σε 25 719 τόνους, σε 154 916 τόνους και σε 468 000 τόνους, αντιστοίχως.

7 Στη θέση 4 του παραρτήματος 3 του επίδικου κανονισμού διευκρινίζεται ότι η δασμολογική ποσόστωση για τα πλατέα προϊόντα θερμής ελάσεως από κράμα χάλυβα σε καθαρούς τόνους είναι 23 778 και ότι ο συμπληρωματικός δασμός για τα προϊόντα αυτά καθορίζεται σε 26 %.

8 Σύμφωνα με το άρθρο 3 του επίδικου κανονισμού:

«Η διαχείριση των δασμολογικών ποσοστώσεων γίνεται από την Επιτροπή και τα κράτη μέλη σύμφωνα με το σύστημα διαχείρισης των δασμολογικών ποσοστώσεων

που προβλέπεται στα άρθρα [308α, 308β και 308γ] του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) 993/2001 [...]».

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

9 Οι προσφεύγουσες είναι εταιρίες των οποίων η δραστηριότητα συνίσταται σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα στην εισαγωγή εντός της Κοινότητας των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα τα οποία αφορά ο επίδικος κανονισμός, ιδίως, «πλατέων προϊόντων θερμής ελάσεως από κράμα χάλυβα σε λαμαρίνες ή σε ρόλους» που εμπίπτουν στη θέση 4 του παραρτήματος 3 του επίδικου κανονισμού. Οι εν λόγω εταιρίες αγοράζουν τα προϊόντα αυτά σε μεγάλες ποσότητες από διάφορα χαλυβουργεία που είναι εγκατεστημένα σε τρίτες χώρες και τα μεταπωλούν σε χονδρεμπόρους, σε εμπόρους λιανικής, σε εργοστάσια και σε εκμεταλλευομένους αποθήκες που είναι εγκατεστημένοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Μαΐου 2002, οι προσφεύγουσες άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγή ζητώντας την ακύρωση του επίδικου κανονισμού.

11 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Ιουνίου 2002, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν επίσης αίτηση ζητώντας την αναστολή εκτέλεσεως του επίδικου κανονισμού ή τη λήψη οποιουδήποτε προσωρινού μέτρου που θα τους παρείχε τη δυνατότητα να εισαγάγουν στην Κοινότητα, πέραν της δασμολογικής ποσοστώσεως και άνευ συμπληρωματικών δασμών, 95 129 τόνους πλατέων προϊόντων θερμής ελάσεως από κράμα χάλυβα τα οποία εμπίπτουν στη θέση 4 κατά την έννοια του επίδικου κανονισμού.

12 Στις 12 Ιουλίου 2002 η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

13 Κατόπιν της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στην υπό κρίση υπόθεση, οι διάδικοι κλήθηκαν, στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των συνεπειών που έπρεπε να συναχθούν, όσον αφορά την εκτίμηση του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής, από την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2002, σ. I-6677).

14 Οι νυν προσφεύγουσες και η Επιτροπή απάντησαν στις 30 και 31 Ιουλίου 2002, αντιστοίχως.

15 Με διάταξη της 8ης Αυγούστου 2002, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων ως απαράδεκτη, ενώ επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό βάσει του άρθρου 230 ΕΚ·

— επικουρικώς, να κηρύξει ανίσχυρη την υπαγωγή της κατηγορίας προϊόντων της θέσεως 4, «πλατέα προϊόντα θερμής ελάσεως από κράμα χάλυβα», στις δεκαπέντε κατηγορίες προϊόντων που αφορά ο επίδικος κανονισμός·

— επικουρικώς, να τροποποιήσει την καθορισμένη ποσόστωση για την κατηγορία προϊόντων «πλατέα προϊόντα θερμής ελάσεως από κράμα χάλυβα», ανεβάζοντας την στους 468 000 τόνους (όγκος εισαγωγών το 2001)·

— επικουρικώς, να τροποποιήσει την καθορισμένη ποσόστωση για την κατηγορία προϊόντων «πλατέα προϊόντα θερμής ελάσεως από κράμα χάλυβα», ανεβάζοντας την στους 118 916 τόνους·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

18 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, εφόσον ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου χωρίς να προχωρήσει στην εξέταση της ουσίας. Σύμφωνα με την

παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικώς, εκτός εάν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει αρκούντως διαφωτισθεί από την εξέταση των στοιχείων της δικογραφίας ώστε να αποφανθεί επί του ζητήματος χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Η Επιτροπή προβάλλει το απαράδεκτο της προσφυγής.

20 Πρώτον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη επειδή ο επίδικος κανονισμός αποτελεί γενική ρύθμιση κανονιστικού χαρακτήρα που δεν αφορά καμιά από τις προσφεύγουσες ατομικά και της οποίας η συγκεκριμένη εφαρμογή έναντι αυτών δύναται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα μόνο βάσει άλλων διοικητικών πράξεων προερχομένων από τις τελωνειακές αρχές των κρατών μέλων.

21 Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο επίδικος κανονισμός είναι γενικής ισχύος, εφόσον απευθύνεται καθ' όμοιο τρόπο σε όλους τους μελλοντικούς εισαγωγείς ορισμένων προϊόντων εντός της Κοινότητας. Είναι, κατ' ουσίαν, αδύνατο να προσδιοριστεί, κατά τον χρόνο θεσπίσεως ενός τέτοιου μέτρου, ποιες εισαγωγές θα πραγματοποιηθούν, ποιος θα είναι ο όγκος τους και ποιοι εισαγωγείς θα τις πραγματοποιήσουν.

22 Τρίτον, η Επιτροπή, απαντώντας στα επιχειρήματα των προσφευγουσών, διευκρινίζει ότι οι περιστάσεις επί των οποίων στηρίχθηκε η λύση που υιοθετήθηκε με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Συμβου-

λίου και Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 849, σκέψεις 12 έως 16), της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 17), και του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 1994, T-2/93, Air France κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-323, σκέψεις 44 έως 47), καθώς και της 11ης Ιουλίου 1996, T-528/93, T-542/93, T-543/93 και T-546/93, Métropole Télévision κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-649, σκέψη 61), που παρέθεσαν οι προσφεύγουσες, προφανώς δεν υφίστανται εν προκειμένω.

23 Τέταρτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν τις ιδιαίτερες περιστάσεις που τις διακρίνουν από πολλούς άλλους εισαγωγείς χάλυβα. Η Επιτροπή προβάλλει ότι οι προσφεύγουσες δεν επικαλέστηκαν καν το γεγονός ότι είναι οι πιο σημαντικοί εισαγωγείς προϊόντων χάλυβα και το γεγονός ότι εξομοιώνουν τα δικά τους συμφέροντα προς αυτά άλλων εισαγωγέων.

24 Πέμπτον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι ο επίδικος κανονισμός θίγει την οικονομική κατάσταση των προσφευγουσών, αυτό δεν αρκεί για να τις διακρίνει σε σχέση με τους άλλους επιχειρηματίες (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2001, T-339/00 R, Bactria κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1721, σκέψεις 81 και 82).

25 Εν συνεχεία, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, σε αντίθεση με τις περιστάσεις βάσει των οποίων εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή- Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 207), υπό τις προκείμενες περιστάσεις ουδόλως υποχρεούνταν, κατά την έκδοση του επίδικου κανονισμού, να λάβει υπόψη τα συμφέροντα ορισμένων επιχειρηματιών, ιδιαίτερα αυτά των προσφευγουσών.

26 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς την προσφεύγουσα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Μαΐου 2002, T-177/01, Jégo-Quéré κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-2365), οι ίδιες οι προσφεύγουσες στην υπό κρίση υπόθεση επιβεβαίωσαν ότι μπορούσαν να αμφι-

σβητήσουν ενώπιον των αυστριακών δικαστηρίων τις εθνικές πράξεις επιβολής δασμών που μπορούσαν να εκδοθούν βάσει του επίδικου κανονισμού, χρησιμοποιώντας όλα τα διαθέσιμα, βάσει του αυστριακού φορολογικού κώδικα, μέσα.

27 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.

28 Πρώτον, ισχυρίζονται ότι ο επίδικος κανονισμός τις αφορά ατομικώς, λόγω του ότι η θέση τους επιδεινώθηκε στην αγορά, πράγμα που τις καταβαράρθρωσε. Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, οι συμβάσεις τους περί της πωλήσεως και αγοράς ακυρώθηκαν από τους πελάτες τους. Διευκρινίζουν ότι η κύρια δραστηριότητά τους συνίσταται στην εισαγωγή προϊόντων χάλυβα που αφορά ο επίδικος κανονισμός, ειδικότερα των προϊόντων που εμπίπτουν στη θέση 4 του παραρτήματος 3, επί των οποίων επιβλήθηκε πρόσθετος δασμός 26 %. Οι προσφεύγουσες αναφέρονται, μεταξύ άλλων, στις προπαρατεθείσες αποφάσεις Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (σκέψεις 12 έως 16), Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (σκέψη 17), Air France κατά Επιτροπής (σκέψεις 44 έως 47) και Métropole Télévision κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 61). Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, μια κοινοτική πράξη πράξη πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικώς έναν ιδιώτη, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, αν η πράξη αυτή, λόγω των προσωπικών του περιστάσεων, έχει ή πιθανώς θα έχει σοβαρές αρνητικές συνέπειες για τα συμφέροντά του. Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, οι προσφεύγουσες παραθέτουν τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs στο πλαίσιο της προπαρατεθείσας υποθέσεως Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2002, σ. I-6681).

29 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι ο επίδικος κανονισμός παραβαίνει την νομική υποχρέωση που συνίσταται στο να λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα ορισμένων επιχειρηματιών, ιδίως τα ιδιαίτερα συμφέροντα των προσφευγουσών. Συναφώς, οι προσφεύγουσες αναφέρουν, μεταξύ άλλων, τη σκέψη 67 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2305).

30 Τρίτον, οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι το Πρωτοδικείο είναι το μόνο δικαιοδοτικό όργανο το οποίο είναι σε θέση να τους παράσχει ολοκληρωμένη και αποτελεσματική ένδικη προστασία έναντι του επίδικου κανονισμού, επειδή η διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί για την εξασφάλιση προστασίας έναντι εθνικής πράξεως επιβολής δασμού, μέσω της διαδικασίας υποβολής προδικαστικού ερωτήματος, είναι λίαν μακρά και περίπλοκη. Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, οι προσφεύγουσες επικαλούνται την προαναφερθείσα απόφαση Jégo-Quéré κατά Επιτροπής.

31 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι ο επίδικος κανονισμός τις αφορά άμεσα, δεδομένου ότι δεν απαιτείται για την εφαρμογή του οποιοδήποτε μέτρο μεταφοράς του στο εσωτερικό δίκαιο από τις εθνικές αρχές, οι οποίες υποχρεούνται να τον θέσουν αμέσως σε εφαρμογή. Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι ο επίδικος κανονισμός ορίζει ότι «είναι υποχρεωτικός ως προς όλες του τις διατάξεις και εφαρμόζεται απευθείας σε όλα τα κράτη μέλη». Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγουσες αναφέρονται, μεταξύ άλλων, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1979, 113/77, NTN Toyo Bearing κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 1721, σκέψη 11).

32 Το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ απονέμει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλουν κάθε απόφαση η οποία, αν και ελήφθη υπό τη μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Κατά πάγια νομολογία, σκοπός της διατάξεως αυτής είναι ιδίως να αποφεύγεται η δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων να αποκλείουν, με την απλή επιλογή του τύπου του κανονισμού, την προσφυγή ενός ιδιώτη κατά αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά και να καταστεί έτσι σαφές ότι η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση μιας πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, σκέψη 7, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1187, σκέψη 19).

33 Από πάγια νομολογία προκύπτει επίσης ότι το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στο αν η επίμαχη πράξη είναι γενικής ή όχι ισχύος (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 8, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1995, Τ-107/94, Kik κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1717, σκέψη 35).

34 Επομένως, πρέπει να προσδιοριστεί, εν προκειμένω, η φύση του επίδικου κανονισμού και, ιδιαίτερα, τα έννομα αποτελέσματα που σκοπεί να παραγάγει ή πράγματι παράγει.

35 Με τον κανονισμό αυτό ελήφθησαν προσωρινά μέτρα διασφαλίσεως κατά των εισαγωγών ορισμένων προϊόντων χάλυβα. Ο κανονισμός άνοιξε δασμολογική ποσόστωση για τις εισαγωγές στην Κοινότητα καθεμιάς από τις δεκαπέντε κατηγορίες των οικείων προϊόντων κατά τη διάρκεια περιόδου έξι μηνών από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του. Οι εισαγωγές των προϊόντων αυτών, εφόσον υπερβαίνουν το μέγεθος της αντίστοιχης δασμολογικής ποσοστώσεως, ή για τα οποία δεν έχει ζητηθεί η υπαγωγή τους σε προτιμησιακό καθεστώς, υπόκεινται σε πρόσθετο δασμό, ο οποίος εφαρμόζεται επί της δασμολογητέας αξίας του οικείου προϊόντος.

36 Τέτοια μέτρα παρουσιάζονται ως μέτρα γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ. Εφαρμόζονται σε αντικειμενικώς καθοριζόμενες καταστάσεις και συνεπάγονται έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που προσδιορίζονται κατά γενικό και αφηρημένο τρόπο, ήτοι τους εισαγωγείς των δεκαπέντε κατηγοριών των εν λόγω προϊόντων που προσδιορίζονται στο παράρτημα 3 του επίδικου κανονισμού.

37 Κατά πάγια νομολογία, η γενική ισχύς και, ως εκ τούτου, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγονται από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον,

προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η εν λόγω πράξη εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως καθοριζόμενης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που μ' αυτήν επιδιώκεται (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 791· της 16ης Απριλίου 1970, 64/69, Compagnie française commerciale κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 301, σκέψη 11· της 5ης Μαΐου 1977, 101/76, Koninklijke Scholten Honig κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 257, σκέψη 23, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, Τ-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48).

38 Πάντως, στην προκείμενη περίπτωση, ανεξαρτήτως του, κατά το μάλλον ή ήττον, περιορισμένου αριθμού των εισαγωγέων των δεκαπέντε κατηγοριών προϊόντων χάλυβα που προσδιορίζονται στο παράρτημα 3 του επίδικου κανονισμού κατά τον χρόνο εκδόσεως του, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο εν λόγω κανονισμός προβλέπει την επιβολή πρόσθετων δασμών βάσει μιας αντικειμενικής καταστάσεως, ήτοι της υπερβάσεως, από τους εισαγωγείς ενός ή περισσοτέρων των δεκαπέντε κατηγοριών των εν λόγω προϊόντων, του μεγέθους της αντίστοιχης δασμολογικής ποσοστώσεως που ορίζεται στο παράρτημα 2, ή του γεγονότος ότι δεν ζητήθηκε η υπαγωγή των προϊόντων σε προτιμησιακό καθεστώς, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, του επίδικου κανονισμού. Εξάλλου, ο αριθμός των επιχειρήσεων που θίγονται από τον επίδικο κανονισμό μπορεί πάντοτε να μεταβληθεί.

39 Συνεπώς, ο επίδικος κανονισμός έχει, λόγω της φύσεως και της ισχύος του, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ.

40 Η νομολογία, πάντως, έχει διευκρινίσει ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, ακόμη και μια κανονιστική πράξη εφαρμοζόμενη στο σύνολο των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών μπορεί να αφορά ατομικά ορισμένους εξ αυτών (προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, σκέψη 13, και απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19). Επομένως, σε μια τέτοια περίπτωση, μια κοινοτική πράξη μπορεί να έχει ταυτόχρονα και κανονιστικό χαρακτήρα και, ως προς ορισμένους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες, τον χαρακτήρα αποφάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της

13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50).

41 Ωστόσο, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να υποστηρίξει ότι η εν λόγω πράξη το αφορά ατομικά μόνον όταν το θίγει λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 939· προαναφερθείσες αποφάσεις Cordoniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20, και Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 36).

42 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξακριβωθεί αν, εν προκειμένω, ο επίδικος κανονισμός αφορά τις προσφεύγουσες λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τις διαφοροποιεί, ως προς τον εν λόγω κανονισμό, σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

43 Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι ο κανονισμός τις αφορά ατομικά στον βαθμό που το ουσιώδες των δραστηριοτήτων τους συνίσταται στην εισαγωγή των προϊόντων χάλυβα που αφορά η εν λόγω πράξη, η οποία συνεπάγεται ιδιαίτερα αρνητικές συνέπειες για τα συμφέροντα τους.

44 Πάντως, έστω και αν υποτεθεί ότι η θέση σε ισχύ του επίδικου κανονισμού θα είχε ιδιαίτερες επιπτώσεις στην οικονομική τους κατάσταση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προϋπόθεση αυτή δεν αρκεί για να τις διαφοροποιήσει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο. Πράγματι, ο επίδικος κανονισμός δεν τις αφορά μόνο λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας ως επιχειρήσεων που εισάγουν τα προϊόντα χάλυβα που αφορά η εν λόγω πράξη, κατά τον ίδιο τρόπο που αφορά οποιονδήποτε άλλο επιχειρηματία που βρίσκεται σε όμοια κατάσταση εντός της Κοινότητας (προαναφερθείσα απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 36).

45 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, εν συνεχεία, ότι Επιτροπή εκδίδοντας τον επίδικο κανονισμό παρέβη τη νομική της υποχρέωση που συνίσταται στο να λαμβάνει υπόψη της τα συμφέροντα όλων των επιχειρηματιών, ιδίως τα ειδικά συμφέροντα των προσφευγουσών.

46 Είναι αλήθεια ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή υποχρεούται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λαμβάνει υπόψη τις συνέπειες της πράξεως που προτίθεται να εκδώσει όσον αφορά την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών ενδέχεται να μπορεί να εξατομικεύσει τους ιδιώτες αυτούς (προαναφερθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 21 και 28· αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477, σκέψη 11· της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψεις 25 έως 30· προαναφερθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 67, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2002, T-47/00, Rica Foods κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-113, σκέψη 41).

47 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο επίδικος κανονισμός εκδόθηκε με έρεισμα τον βασικό κανονισμό και τον κανονισμό 519/94. Το άρθρο 16, παράγραφος 3, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού επιβάλλει στην Επιτροπή, κατά τον καθορισμό μιας ποσοστώσεως, να λαμβάνει υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των κατ' ιδίαν επιχειρήσεων, όπως είναι οι προσφεύγουσες, ιδίως όσον αφορά τον αριθμό των συμβάσεων που συνάφθηκαν υπό κανονικές συνθήκες και όρους πριν τεθεί σε ισχύ ένα μέτρο διασφαλίσεως, εφόσον οι συμβάσεις αυτές έχουν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος.

48 Ωστόσο, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν, εν προκειμένω, κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος κοινοποίησε στην Επιτροπή συμβάσεις που είχαν συνάψει οι προσφεύγουσες σχετικά με την εισαγωγή των προϊόντων που προσδιορίζονται στο παράρτημα 3 του επίμαχου κανονισμού, υπό την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 3, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού.

49 Υπ' αυτές τις περιστάσεις, και σε αντίθεση με τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι προαναφερθείσες αποφάσεις Πειραϊκή-Πατραϊκή κλπ. κατά Επιτροπής και Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν υπάρχει, εν προκειμένω, διάταξη επιβάλλουσα στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη τις συνέπειες που η πράξη που προτίθεται να εκδώσει μπορεί να έχει επί της καταστάσεως των προσφευγουσών, εφόσον το ενδιαφερόμενο κράτος δεν άσκησε τις εκ του βασικού κανονισμού παρεχόμενες διαδικαστικές διασφαλίσεις.

50 Όσον αφορά, τέλος, το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η προστασία των ατομικών δικαιωμάτων τους είναι στην πράξη αδύνατη, εφόσον το ένδικο βοήθημα της υποβολής προδικαστικού ερωτήματος του άρθρου 234 ΕΚ δεν διασφαλίζει την παροχή ολοκληρωμένης και αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, πρέπει να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι η προϋπόθεση που έχει σχέση με την εξατομίκευση ενός προσφεύγοντος από πλευράς ενός κανονισμού δεν μπορεί να αποκλειστεί μέσω μιας νομολογιακής ερμηνείας στηριζομένης στην αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας χωρίς να γίνεται υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που έχουν παρασχεθεί με τη Συνθήκη στα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα (προπαρατεθείσα απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 44). Εξάλλου, δε αμφισβητείται, εν προκειμένω, ότι υφίσταται δικαίωμα προσφυγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων επιτρέπον την αμφισβήτηση του κύρους του επίδικου κανονισμού.

51 Από το συνόλο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο επίδικος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικώς τις προσφεύγουσες. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν πληρούν μία από τις προϋποθέσεις του παραδεκτού του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί το ζήτημα αν ο επίδικος κανονισμός τις αφορά και άμεσα.

52 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

53 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει αυτές να καταδικαστούν, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής, στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των αφορώντων τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων.

Λουξεμβούργο, 30 Απριλίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. JUng

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf